

[Glistrup]

»Folketinget udtaler, at det for at afskaffe arbejdsløsheden og tilbagebetale valutagælden bliver nødvendigt at sikre, at industrien og de øvrige betalingsbalanceerhverv i de næste år kommer til at virke under nedsat skatte- og restriktionstryk og uden stadig stigende omkostninger.

Tinget fortsætter derefter behandlingen af forespørgslen.«

Formanden:

Der er nu af hr. Glistrup fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Erling Olsen (S):

Vi har alle en vigtig rolle at spille i fremtidens samfund. Det gælder både Danfoss og Grundfos og Nielfoss og alle de »fostre«, som hr. Glistrup nævnte. Vi skal hver for sig være med til at bygge fremtidens Danmark. Nogle skal virke i landbruget, andre i en lang række byerhverv, offentlige som private. Alle skal vi gøre nytte, og ingen er bedre end andre. Alle har vi en interesse i, at det går hver enkelt erhvervsgren godt, og vi har alle en særlig interesse i, at det går industrien godt, af de grunde, som handelsministeren nævnte.

Men industrien er ikke landets eneste bærende erhverv. Vi bærer alle sammen, og vi bærer hinanden. Det fremgår også mellem linjerne og endog på nogle af linjerne i det debatoplæg, som industrien har udsendt. Specielt fremgår det af afsnittet om det industrielle miljø, for her belyses det sagligt, hvorledes landets udvikling fremmes gennem et fornuftigt samspil og et fordomsfrit samarbejde imellem industrien og det offentlige.

Derfor er i virkeligheden spørgsmålet om at forme en ordentlig industripolitik et spørgsmål om at få et rimeligt samvirke imellem det offentlige, industrien og lønmodtagerne. Det er dette samspil imellem industrien og det øvrige samfund, det er så vigtigt at få ind i en frugtbar gænge. Derfor kan man godt ærgre sig over, at Industrirådet med sit debatoplæg er kommet til at grave så dybe grøfter, at fremskridtspartiet vejrer morgenluft. Jeg tror egentlig heller ikke, at det ligefrem huer skriftets forfattere at se det lobhudlet af fremskridtspartiet og nedsablet af dagbladet Aktuelt, men sådan måtte det jo

næsten gå, når man – formentlig af pædagogiske grunde – søger at trække nogle holdninger op, som i praksis ikke er nær så skarpe som i debatoplægget. Det har jo ikke megen mening at pege på det offentlige og boligbyggeriet som noget, der tilsidesætter hensynet til landets industrielle udvikling.

Lige siden vi i begyndelsen af 1970'erne fik perspektivplanarbejdet, har det været folketingsflertallets ønske at give udbygningen af konkurrenceerhvervene, herunder ikke mindst industrien, en meget høj prioritet, og det har på visse områder krævet en indsats fra det offentlige, fordi en dynamisk samfundsudvikling ikke blot kræver en dynamisk industri, men også dynamiske udspil fra fællesskabet. Det offentlige skal ikke bare rette sin virksomhed til efter industriens ønsker, det skal også selv spille ud, og det måtte i en periode beslaglægge en hel del ressourcer. Men i dag er spørgsmålet ikke, om det offentlige og boligbyggeriet tager noget fra industrien. Nej, dagens problem er, om vi skal give efter for de kræfter, som vil nedbryde det moderne velfærdssamfund. Hvis man læser industriens debatoplæg nøje igennem, så kan man se, at Industrirådet ikke vil være med på den vogn. Alligevel er skriftet på mange områder så ubehændigt formuleret, at det kan tages til indtægt af fremskridtspartiet i dets stormløb mod velfærdssamfundet.

Det har heller ikke megen mening at pege på modsætningerne imellem en markedsøkonomi, og en statsdirigeret økonomi. Vi lever jo i en blandingsøkonomi, hvor vi på forskellige områder har grebet ind i den fri prisdannelse, bl. a. på arbejdsmarkedet, og det har så måttet følges op i andre dele af systemet, fordi vi har skullet have denne indkomspolitik.

Der er ingen tvivl om, at indkomspolitikken er kommet for at blive, og hvis hr. Glistrup manglede nogle bemærkninger fra socialdemokratiet om økonomisk demokrati, så skal hr. Glistrup da få dem nu. En debat om industriens fremtid i Danmark hænger sammen med en debat om indkomspolitikken, og en fortsættelse af indkomspolitikken betyder, at man må tage fat på en realistisk diskussion om, hvordan man i praksis skaber et industrielt og økonomisk demokrati. Her kan man kun ærgre sig over, at Industrirådets pjece i stedet for fordomsfrit at tage fat på disse ting lægger ud til en religionskrig og